

ΕΧΟΥΜΕ ΠΑΡΤΥ ΕΔΩ

ΤΟ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΤΗΡΙΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΤΗΣ ΧΡΥΣΑΛΛΙΔΑΣ

Το αποχαιρετιστήριο πάρτυ που έγινε το βράδυ του Σαββάτου 19 του Γεννάρη και η παράδοση των κλειδιών στον ιδιοκτήτη δεν σήμαινε μόνο το οριστικό κλείσιμο της Χρυσαλλίδας αλλά και το κλείσιμο ενός αρκετά μεγάλου κύκλου, ενός κύκλου που άρχισε πριν τεσσεράμισι χρόνια όταν ένας φίλος νοίκιασε εκείνο τον χώρο με τη φιλοδοξία να τον κάμει καφενείο-βιβλιοπωλείο.

Η Χρυσαλλίδα έκλεισε και ο καθένας από μας που περάσαμε, άλλος λίγες άλλος πολλές νύχτες και μέρες εκεί, μένει με τες εμπειρίες και τες αναμνήσεις του -καλές ή κακές ή και τα δυο- που θα φεύγουν και θα ξανάρχονται, πιο έντονες, κάθε φορά που θα περνούμε από τη Χριστοδούλου Σώζου και θα βλέπουμε τα σχέδια του τοίχου -αν τελικά κάποια μπουλτόζα ή η βούρτσα κάποιου πογιατζή δεν τα εξαφανίσουν για πάντα- σαν ζωντανή απόδειξη ότι απ' εκείνο το μέρος πέρασαν κάποια άτομα που μέσα στην προσπάθεια τους να ζήσουν μέσα στη γελοιότητα της σύγχρονης ερωνήσου έκαμαν, ίσως, λάθη και ανοησίες που δεν στερούν όμως τίποτε από τη γοητεία και τη γλύκα της όποιας δημιουργίας και της όποιας -γιατί όχι- συντροφικότητας.

Τι ήταν όμως η χρυσαλλίδα; Εκ πρώτης όψεως ήταν ένα καφενείο. Ίσως διαφορετικό από τα κοινά καφενεία αλλά ήταν ένα καφενείο. Αυτό άλλωστε γράφει και η άδεια ποτού. Για κάποιους άλλους ήταν απλά ένα στέκι. Κάπου απ' όπου περνούσαν κάθε τόσο για να πιουν μια μπύρα και να ψιλοκουβεντιάσουν με κάποιο κόσμο...

Για κάποιους άλλους ήταν ένας χώρος στον οποίο μαζεύονταν κάθε βράδυ διάφοροι μίζεροι τύποι για να σκοτώσουν την ώρα τους...

Όμως πόσο λιγότερο μίζερα είναι τα διάφορα μπαρ της ερωνήσου; Ίσως τελικά η ζωή να είναι αλλού. Ποια ζωή όμως; Ίσως πάλι η ζωή να μην είναι πουθενά.

Για τους μπάτσους ήταν απλά ο τεκκές των αναρχικών και ένας καλός τόπος για να πουλούν μαγκιά εκ τους ασφαλούς ώσπου κάπου την πάτησαν τελικά...

Για τους γείτονες μια ανυπόφορη καλοκαιρινή ενόχληση που δεν τους άφηνε να κοιμηθούν. Κάτι σαν τα κουνούπια δηλαδή...

Όλα αυτά έχουν μια δόση αλήθειας. Σίγουρα. Όμως... πέρα απ' αυτά ήταν πιστεύουμε η Χρυσαλλίδα η πιο σημαντική εναλλακτική προσπάθεια που έγινε, ίσως, ποτέ στην ερώνησο. Ήταν πρώτα απ' όλα ο κολλεκτιβίστικος τρόπος λειτουργίας της, έστω και αν κάποιοι τραβούσαν το κανάλι, ενώ κάποιοι άλλοι έμεναν στα λόγια. Ήταν η απόλυτη πιστεύουμε δημοκρατία στη λήψη κάθε απόφασης που αφορούσε τη λειτουργία και ακόμα και το κλείσιμό της.

Πέρα όμως απ' αυτά είναι και το γεγονός, το πιο σημαντικό σίγουρα, ότι η Χρυσαλλίδα ήταν ένας χώρος πολιτικός με μιαν έντονη πολιτική-εναλλακτική δράση. Είναι πάρα πολλά που έγιναν σε εκείνο το χώρο και αρκετά εκείνα που ξεκίνησαν από εκεί.

Η πρωτοβουλία ενάντια στον κοινωνικό ρατσισμό και η πορεία με τες μοτοσυκλέτες, η συμμετοχή στην [υποστήριξη του αρνητή στράτευσης Γιάννη Πάρπα](#), η εκδήλωση ενάντια στους εξοπλισμούς και τον φόρο για την άμυνα, [αυτό το περιοδικό](#) που έβγαινε πάντα σε σχέση με τη Χρυσαλλίδα, ένα σωρό αφίσες και φυλλάδια, ήταν ακόμα η κινητοποίηση ενάντια στους ξυλοδαρμούς από τη ΜΜΑΔ και τώρα τελευταία η κινητοποίηση ενάντια στην κατεδάφιση παλιών σπιτιών καθώς και του κινηματογράφου ΡΙΑΛΤΟ. Τέλος ήταν η πρόσφατη εκδήλωση ενάντια στον πόλεμο του Κόλπου, ο

συνεχής πόλεμος των τοίχων και η άρθρωση ενός εναλλακτικού λόγου και η έκφραση μιας ολοκληρωμένης αντιεθνικιστικής άποψης και προοπτικής.

Ήταν τέλος η προσπάθεια για κάποιους –μια προσπάθεια που απέτυχε- για πιο ανθρώπινες σχέσεις. Και ήταν τελικά συγκινητικό το Σάββατο το βράδυ... οι παρέες που πέρασαν αυτά τα τέσσερα χρόνια, τα φυλλάδια και οι φωτογραφίες των εκδηλώσεων στους τοίχους έδιναν την αίσθηση μιας ιστορίας πέρα απ' το προσωπικό βίωμα...

Αλλά η Χρυσαλλίδα ήταν και μια διασταύρωση ονείρων και απωθημένων... Άλλοι συντηρούσαν τα όνειρα της επιστροφής στην Κύπρο απ' το εξωτερικό και άλλοι ετοίμαζαν ή βίωναν την απόδραση σ' ένα κόσμο και μια ζωή που ήταν αλλού.

Όλα αυτά δεν αποτελούν –και δεν θα θέλαμε να αποτελούν- αυτολιβανισμούς ούτε και είναι υπερεκτίμηση του τι έγινε αυτά τα χρόνια. Σίγουρα υπήρξε και η μιζέρια και η παθητικότητα σε έναν αρκετά μεγάλο βαθμό, σίγουρα υπήρξαν τσακωμοί και ανοργανωσιά, πράγματα που είναι άλλωστε χαρακτηριστικά αυτών των χώρων.

Τέλος να πούμε ότι όλα αυτά αποτελούν μια προσπάθεια καταγραφής μέσα από ένα ευκαίο, πιθανό διάλογο γύρω από τη Χρυσαλλίδα και τη λειτουργία της και γύρω από το αν έχει προσφέρει και τι τελικά. Και ακριβώς επειδή αποτελεί μέρος της ιστορίας του εναλλακτικού-αντιεξουσιαστικού χώρου της Κύπρου, η εκτίμηση αυτής της εμπειρίας και προσφοράς ίσως να είναι και χρήσιμη για αυτά που θα γίνουν από εμάς, χωρίς εμάς ή και μετά από εμάς.

[Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση](#), [Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση](#), [Τραίνο στην πόλη \(Τεύχος 8\)](#), [Δεκαετία 1990-1999](#), [Λεμεσός](#), [Χρυσαλλίδα](#), [Ιστορία του Χώρου](#)

From:

<https://movementsarchive.org/> - Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο

Cyprus Movements Archive

Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:

https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:magazines:traino:no_8:chrysallida

Last update: **2020/07/14 17:05**

